

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **V. D.,**
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X, Ukrajina,
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Bednaříkem,
se sídlem Konviktská 24, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2019, č. j. CPR-24367-3/ČJ-2017-930310-V243, o správním vyhoštění, a rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 2019, č. j. CPR-24367-4/ČJ-2017-930310-V243, o nákladech správního vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí. Prvním uvedeným rozhodnutím (dále jen „rozhodnutí I“) žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení

pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 8. 2017, č. j. KRPS-134752-35/ČJ-2017-010024. Tímto rozhodnutím uložil správní orgán I. stupně žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 1 rok od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu v České republice. Doba k vycestování byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 10 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Druhým z uvedených rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí II“) žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14. 8. 2017, č. j. KRPS-134752-36/ČJ-2017-010024. Tímto rozhodnutím uložil správní orgán I. stupně žalobci nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění v částce 1000 Kč ve lhůtě 14 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalovaná rozhodnutí I odůvodnila tím, že z dokumentů, které žalobce předložil, by se na první pohled mohlo zdát, že vykonával pracovní činnost v souladu se zákonem. Při bližším zkoumání je ale zřejmé, že jeho činnost nelze podřadit pod výjimku z povinnosti mít k zaměstnání vydáno korespondující povolení. Žalovaná dále uvedla, že žalobce v závodu společnosti K., s. r. o. (dále jen „K.“), vykonával činnost, která svou povahou naplňovala znaky závislé práce – tato společnost mu vedla docházku a skrze své zaměstnance kontrolovala jeho práci, byť formálně zůstal zachován vztah k polskému zaměstnavateli společnosti O.-T., sp. z o. o. (dále jen „O.-T.“), který měl žalobce za vykonanou práci odměňovat. To nelze podle žalované kvalifikovat jako poskytnutí služby. Pracovní smlouva a její dodatky měly pouze zlegalizovat práci žalobce v České republice. O tom mimo jiné svědčí to, že žalobce měl s polským zaměstnavatelem uzavřenu smlouvu na dobu neurčitou a dodatek týkající se místa výkonu práce v České republice nebyl do budoucna nijak časově omezen. Za zásadní žalovaná dále považovala, že žalobce na území Polska nikdy nepracoval, a tudíž Polsko není jiným členským státem podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), ve kterém by obvykle pracoval. Z jeho výpovědi je zřejmé, že nebyl svým polským zaměstnavatelem vyslán za účelem poskytnutí služby do České republiky, aby se po splnění svého úkolu vrátil do Polska. Žalovaná tedy uzavřela, že žalobce obcházel ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť se pomocí formálně vytvořených smluv předstíralo poskytování služby podnikatelem usazeným v jiném členském státě, ačkoliv ve skutečnosti šlo buď o příhraniční poskytnutí služby agentury práce spočívající v poskytnutí pracovní síly, nebo o vnitrostátní zaměstnávání cizinců bez povolení k zaměstnání platného na území České republiky. K tomu dodala, že pronájem pracovní síly není službou ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/123/ES. Příhraniční poskytování služeb agentury práce podle § 14 odst. 4 zákona o zaměstnanosti přitom neznamená, že by v jeho rámci bylo možné uskutečnit pronájem pracovní síly v režimu ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žalovaná na závěr k námitce žalobce uvedla, že skutkový stav byl pro posouzení otázky, zda je možné žalobci uložit správní vyhoštění, zjištěn dostatečně.
3. Rozhodnutí II odůvodnila žalovaná tím, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno v důsledku porušení právní povinnosti ze strany žalobce, jak bylo v odvolacím řízení spolehlivě zjištěno. Nebyl proto důvod rušit rozhodnutí, jímž mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení.

4. V žalobě žalobce namítl, že žalovaná odmítla aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnici Evropského Parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice o vysílání pracovníků“). Žalobce je zaměstnancem polské společnosti O.-T., kterou byl na území České republiky vyslán na základě smlouvy o poskytování služeb za účelem plnění zakázky pro společnost V., s. r. o. (dále jen „V.“). Byl tedy vyslán v rámci přeshraničního poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU podle směrnice o vysílání pracovníků. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření na žádost společnosti O.-T. i Evropská komise. Z těchto důvodů pokládá za nezákonné i rozhodnutí II, jímž mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení.
5. Žalobce dále namítl, že správní řízení bylo zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které namítal již ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, aniž by však tyto nedostatky v žalobě jakkoliv konkretizoval a vylíčil, zda tyto tvrzené nedostatky mohly mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.
6. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že správní orgán I. stupně řádně zjistil protiprávní jednání žalobce, které doložil spisovým materiálem a dostatečně odůvodnil; nedopustil se vad způsobujících nezákonnost jeho rozhodnutí. Odvolání žalobce proto zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Konečně žalovaná podotkla, že žalobní námitky byly současně odvolacími námitkami, a jako takové byly již jednou vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhuje zamítnutí žaloby.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 24. 4. 2017 byl žalobce kontrolován policií v provozovně společnosti K. na adrese kpt. X, R. p. T., kde v pracovním oděvu včetně chrániče sluchu svařoval ocelové výrobky. Žalobce předložil cestovní pas s vylepeným polským dlouhodobým vízem typu D s platností od 16. 12. 2016 do 4. 6. 2017. Jelikož nepředložil povolení k zaměstnání, zahájil správní orgán I. stupně řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců pro podezření z výkonu práce bez platného pracovního povolení nebo povolení k zaměstnání.
8. Téhož dne žalobce při výslechu uvedl, že z Ukrajiny přicestoval do Polska, kde nikdy nepracoval, pouze si přes zprostředkovatele V. našel práci v České republice na 90 dní v režimu pracovní cesty. Smlouvu s V. podepsal ještě v Polsku. Do České republiky přicestoval dne 19. 2. 2017 a již ode dne 20. 2. 2017 nastoupil do práce jako svářeč. Mistr L. (příjmení si žalobce nevybavil) mu předal čipovou kartu, pracovní pomůcky a svářecí oděv a následně mu přiděloval práci a kontroloval její odvedení. Odměna za práci měla činit 2000 zlotých měsíčně a 450 zlotých za přesčasy; tyto peníze měl žalobci vyplácet V.. Po 15 dnech zkušební doby dostal žalobce zálohu a k 15. dni v měsíci dostal výplatu. Že k práci v České republice potřebuje pracovní povolení, žalobce věděl, avšak bylo mu řečeno, že se jedná o služební cestu a vše je legální.
9. Ve vyjádření ze dne 18. 5. 2017 žalobce prostřednictvím zástupce uvedl, že jako zaměstnanec polské společnosti O.-T. byl vyslán svým zaměstnavatelem k plnění zakázky společnosti V. na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené těmito společnostmi, a práci na území České republiky tedy vykonával v souladu s ustanovením § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnici o vysílání pracovníků. Žalobce nebyl zaměstnancem společnosti V. ani K.. Byl na území České republiky vyslán na účet společnosti O.-T. a podléhal jejímu vedení. Společnost V. ani K. jej neúkolovaly, ani mu nevyplácely mzdu. Je oprávněn pracovat v Polské republice. Služby byly společností O.-T. poskytovány pouze

dočasně a příležitostně. Na podporu svých tvrzení předložil mj. vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017, smlouvu o poskytování příhraničních služeb ze dne 1. 1. 2017 mezi společnostmi O.-T. a V. a pracovní smlouvu žalobce se společností O.-T. včetně dodatku (obojí ze dne 20. 2. 2017). Z této pracovní smlouvy, ve znění jejího dodatku, vyplynulo, že byla uzavřena od 20. 2. 2017 na dobu neurčitou s místem výkonu práce na shora uvedené české adrese kontrolované provozovny společnosti K..

10. Rozhodnutím ze dne 14. 8. 2017 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 1 rok. Rozhodnutím z téhož dne byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč. Proti oběma rozhodnutím podal žalobce odvolání, které žalovaná napadenými rozhodnutími zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.
11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jejich vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě proti oběma rozhodnutím rozhodl soud v souladu se svými dřívějšími závěry vyslovenými v rozsudku ze dne 27. 5. 2013, č. j. 44 A 12/2013 – 21, v témže právním režimu. O věci soud rozhodl postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci výslovně sdělili, že s rozhodnutím věci bez jednání souhlasí.
12. Podle § 98 odst. k) zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.
13. Soud v první řadě konstatuje, že o obdobně formulované žalobě za obdobných skutkových okolností rozhodl rozsudkem ze dne 5. 4. 2018, č. j. 42 A 2/2018 – 20. Závěry vyslovené v tomto rozhodnutí byly později v řízení o kasační stížnosti plně aprobovány rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“; všechna rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz) ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs 142/2018 – 17. Od závěrů vyslovených v obou uvedených rozsudcích, na něž odkazuje, se soud nehodlá odchýlit ani v nyní projednávané věci.
14. Dále je třeba uvést, že argumentace žalobce o velkém počtu procesních nedostatků a jeho odkaz na podané odvolání nejsou řádnými žalobními body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je na žalobci, aby v podané žalobě jasným a konkrétním způsobem vymezil, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Neurčitá argumentace o procesních pochybeních, jakož i prostý odkaz na argumentaci v podaném odvolání těmito požadavkům neodpovídají, a proto se jimi soud nezabýval.
15. Žalobce dále namítl, že byl vyslán svým polským zaměstnavatelem na základě smlouvy o poskytování služeb za účelem plnění zakázky pro společnost V., a proto byl oprávněn k výkonu práce na území České republiky podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Soud této námitce nemůže přisvědčit. V rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 –

31, NSS konstatoval, že „dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematicku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) [směrnice o vysílání pracovníků] a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“ (zvýraznění doplněno).

16. V nyní projednávané věci není mezi stranami sporné, že činnost žalobce naplňovala znaky závislé práce. Ze shora zjištěných skutečností je dále zřejmé, že, byť byl podle pracovní smlouvy ze dne 20. 2. 2017 žalobce formálně zaměstnancem společnosti O.-T., pro tuto společnost nikdy žádnou pracovní činnost nevykonával. Žalobce sám uvedl, že v Polsku nikdy nepracoval a pouze si tam sehnal práci v České republice. Tomu odpovídá i datum pracovní smlouvy a jeho dodatku, který byl podepsán až dne 20. 2. 2017, tedy v den, kdy byl žalobce podle svých slov již v České republice, kam přijel dne 19. 2. 2017, a nastupoval první den do práce v závodě společnost K. (dokonce spontánně správně uvedl, že toho dne bylo pondělí), kde pracoval jako svářeč. Pomůcky a svářečský oděv dostal od mistra L., který mu také zadával práci a také ji kontroloval. Jeho pracovní smlouva ze dne 20. 2. 2017 byla ještě téhož dne doplněna dodatkem, podle kterého měl pracovat na adrese závodu společnosti K., a to bez jakéhokoliv časového omezení (na dobu neurčitou). Lze tak shrnout, že společnost O.-TEMYRTANS fakticky fungovala jako agentura práce, která žalobci pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky, aniž by jej jakýmkoliv způsobem využívala (nebo v budoucnu zamýšlela využít) k vlastní činnosti. Jak vyplynulo z výše citovaného rozsudku NSS, na tyto případy se však výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevztahuje, neboť nelze předpokládat, že se žalobce po uplynutí doby vyslání vrátí zpět na polský pracovní trh (srov. též bod 43 citovaného rozsudku a tam uváděnou judikaturu NSS).
17. K poukazu žalobce na vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017, které bylo poskytnuto k žádosti žalobcova zaměstnavatele a je součástí správního spisu, soud poznamenává, že vychází z předpokladu, že vyslaný zaměstnanec pro svého zaměstnavatele (tj. pro společnost O.-T.) pravidelně a obvykle pracuje („workers, employed regularly and habitually by a service provider established in a Member State“; srov. obdobné užití slovního spojení „habitually employed“ ve smyslu „obvykle pracující“ např. v bodě 3 preambule směrnice o vysílání pracovníků). Uvedené vyjádření zjevně tedy nepředpokládá, že společnost O.-T. fakticky funguje jako agentura práce, která vysílané zaměstnance sama nijak nevyužívá. Dále lze doplnit, že toto vyjádření je velmi stručné a obecné, aniž by se konkrétněji vyjadřovalo k situaci žalobce (naopak se vyjadřuje k situaci odlišné, tj. k vyslání pracovníka, který v jiném členském státě obvykle pracuje), či obsahovalo podrobnější úvahy. V podstatě pouze shrnuje některé závěry nespecifikovaných

rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, jehož relevantní judikaturu však NSS ve výše citovaném rozsudku zohlednit neopomněl (srov. zejména body 37 až 39 a 43). V této konkrétní věci má tedy toto vyjádření prakticky nulovou argumentační hodnotu. Námitka je nedůvodná.

18. Vzhledem k tomu, že jediný žalobní bod je nedůvodný a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu proti oběma rozhodnutím jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. dubna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně